

Spărgătorul de nuci

Era în ajunul Crăciunului. În casa unchiului Clarei se făceau pregătiri de sărbătoare. Doar Clara era tristă, deoarece se gândea la părinții ei dispăruți. Unchiul o primise ca pe o fiică, dar Betty și Fritz, verișorii ei antipatici, o necăjeau tot mereu.

Sărbătoarea era în toi, dar Clara stătea singură cu păpușa pe care o primise în dar, a cărei gură servea la spartul nucilor. Clara o numise în secret „prințul Spărgător de nuci”. Cufundată în gânduri, nu-i observă pe cei doi veri care se apropiau.

– Ia uitați-vă la sărmăna orfană! Locul ei nu este aici, ci la orfelinat!

– N-ar trebui să uite că aici noi suntem stăpâni!

– Corect! Tot ce are ea este al nostru, chiar și păpușa asta proastă!

Spunând asta, Fritz i-l smulse din poală pe Spărgătorul de nuci și îl aruncă pe jos. Clara izbucni în lacrimi.

